

„שרות בשטחים? זה לא

מוסרי”

„בצבא אין מצפון. לא שואלים

שאלות, ממלאים פקודות!”

מיכתב 16 תלמידי השמיניות המסרבים לשרת בשטחים הכבושים, שנשלח השבוע לשרהביטחון, עורך סערה. יום אחרי פירסום המיכתב יצא צוות „העולם הזה” לבתייהספר התיכוניים, כדי לברר אם תוכן הרברים שנכתבו במיכתב הם הלךירוח כללי בקרב בנייהנוער, או קול בודד של קבוצת שוליים. בנייהנוער ששאלנו ידעו כולם כמה דברים אמורים, אך תוכן המיכתב לא עורר עניין רב. הסירוב לשרת בשטחים הכבושים לא היווה נושא לשיחה ביום שלמחרת.

משפטים כמו „איך התקליט של פינק פלויד” או „אתה אוהב את מוקסידו מון?” נשמעו בחצר בתייהספר יותר מאשר השאלה אם הסירוב של קבוצת נערים ונערות לסרב בשטחים מוצדק או לא. רובן המכריע של התשובות שניתנו לנו לשאלה זו שללו את קבוצת הנערים שיוזמו את המיכתב. „מה זה לא לשרת בשטחים? אם אני אצטרף, אהרוג אלף ערבים!” אמר שמיניסט אחד. אך היו גם קולות כמו זה שאמר „שליטה בעם אחר נוגדת את עקרונות המוסר שלנו.” נוער 1987, שנה לפני הגיוס — מה הוא חושב?

ענת, סרגוסטי. העולם הזה

מה דעתך על

מיכתב השמיניסטים?

● **ירדן מלמן:** לא צריך בכלל לשאול אותם, שידחו אותם בכוח לשרת איפה שהצבא צריך. את הריעה שלהם שיביעו בפתק בקלפי בבחירות. לא התקבלה דעתם? שיקבלו את דעת הרוב. לא רוצים? שיעופו מכאן.

● **עמי אשר:** מיכתב כזה מיותר לחלוטין. הם בריוק כמו המחנכת היהודית, רק מהצר השני. כולם במדינה חייבים לקבל את החוק וזהו. אני אישית גם לא רוצה לשרת בשטחים, אבל אם ישלחו אותי אלך.

● **חגי לוריא:** דברים מהסוג הזה של המיכתב יכולים לגרום לתוצאות יותר גרועות משרות בשטחים, למרד בתוך העם ולמילחמתאחים. אני לא מסכים איתם בשום פנים, אבל לדעתי צריך לתת להם לא לשרת בשטחים.

● **אלון זרצקי:** יאללה אלה, אני אלך לשטחים ואם אהיה צריך אהרוג אפילו אלף ערבים, בשימחה אעשה את זה. אני אשרת כצבא עד הסוף. את אלה שלא רוצים, שישלחו למקומות אחרים. מצדי שלא ישרתו.

● **גדי קוזמן:** אני מרוצה מתוכן המיכתב ומאלה שכתבו אותו. יש הרבה שחושבים כמוהם, רק שלא היה להם אומץ לשלוח. גם אני באופן עקרוני אסרב, אבל אני לא טיפוס שעושה צרות. אם ישלחו אותי בכוח, אלך.

● **זאחי סולסקי:** המיכתב כהחלט מוצדק. אנחנו לא יכולים לעודר שליטה על עם זר, רק בכזאת צורה, של סירוב לשרת שם, יוזו דברים. גם אני אסרב לשרת בשטחים. רק אם יאיימו עליי במאסר — אסכים.

אחת מ־16 שכתבו את המיכתב

● **טלי גנור:** (אחת מה־16 שכתבו את המיכתב) אני חברה בנוערדיץ. זמן רב דיברנו על המיכתב עד שהחלטנו לכתוב אותו בלב שלם. שיהיה ברור, אני לא פציפיסטית, אני רוצה לשרת בצבא ולתרום, אבל לא בשטחים הכבושים. למה לפני שאני חייל, אני כדאדם וחשב דומאני. כרגע שאני רואה שאני צריכה לתרום משני העקרונות הללו, אני חייבת לעשות סטופ ולחשוב. אני לא יכולה לעבור על החוקים המוסריים שלי. כל הדור שלי נולד לתוך מציאות של עם כובש השולט בעם אחר הם מקבלים את זה, אבל אני פשוט לא יכולה להיות במקום כזה. לצער בני גילי לא רואים את הדברים כמוני. אז מה, מי אמר שהרוב צודק? למרות שקשה לי בגלל זה מבחינה חברתית ואני סופגת הרבה הערות, אני מאמינה שאני צודקת. הייתי רוצה שכולם יסרבו לשרת בשטחים. בינתיים אני מרגישה כמו אחרון המוהיקנים.